

VI Assemblea Nacional d'Endavant OSAN

11 i 12 de desembre de 2010

“Temps de canvis, temps de lluites”

Via Assemblea Nacional d'Endavant-OSAN

Temps de canvis, temps de lluites.

“Tota política que no fem nosaltres,
serà feta contra nosaltres.”

Joan Fuster

Endavant OSAN fa públiques les resolucions de la seva darrera Assemblea Nacional, celebrada els passats 11 i 12 dedesembre de 2010 a la localitat de Tarragona.

Cal que ens centrem en les contradiccions i els problemes de les classes populars per tal d'oferir una alternativa real a l'ordre establert. En aquest sentit és imprescindible tenir en compte les lluites socials i polítiques que es donen actualment, i els seus protagonistes. Tenir-les en compte no vol dir considerar-les a l'hora de fer el nostre discurs, vol dir involucrar-s'hi sense reserves, treballar des de la base amb les activistes d'aquestes lluites, aportant el nostre gra de sorra en forma de treball militant i oferint un projecte polític global, la Unitat Popular, que vinculi les múltiples lluites locals i sectorials a un projecte global d'alliberament.

Temps de canvis, temps de lluites !

Endavant - OSAN
Països Catalans

Índex

1. La construcció de la Unitat Popular.	5
2. La lluita sociolaboral.	11
3. La construcció nacional i el catalanisme en reestructuració.	15
4. La lluita al carrer.	18
5. El front de lluita municipalista i institucional.	20
6. Aprofundint en la definició d'Endavant-OSAN.	22
Annex. Un moviment unit, l'única alternativa.	24

1.

La construcció de la Unitat Popular

Vivim temps de canvis. El capitalisme, que sortí triomfant de l'esfondrament del Bloc de l'Est a finals del segle XX, ha mostrat símptomes de debilitat amb la crisi i amb els conseqüents reajustos neoliberals. La debilitat del capitalisme no és tant una conseqüència de la seva incapacitat per a superar la crisi, sinó una debilitat en termes d'hegemonia. Això és, s'ha debilitat la concepció segons la qual el capitalisme és l'únic sistema econòmic possible i alhora desitjable.

Fa pocs anys, el discurs que apostava clarament per a la superació del capitalisme era clarament minoritari i, el pitjor, era pres poc seriosament per les classes populars catalanes. Les conseqüències de la crisi i, especialment, les conseqüències de les solucions neoliberals, han fet que la confiança de les classes populars en les bondats del capitalisme disminueixi significativament.

Ara bé, a diferència del que prevèiem en les ponències de la V AN, la resposta popular a la crisi i als reajustos neoliberals no ha estat tant forta ni tant immediata com pensàvem. Això no invalida pas la nostra aposta, la fa més necessària. Els cicles

de protestes tenen unes dinàmiques difícils de predir, però tot apunta que estem a les portes d'un nou cicle de protestes socials i polítiques com les de finals dels 90. En aquest context és on el nostre discurs i la nostra pràctica política es poden desenvolupar millor.

Un altre element rellevant que no vam encertar a predir han estat les conseqüències polítiques de la decisió del Tribunal Constitucional Espanyol de retallar la ja de per sí tímida proposta de nou estatut per a la Comunitat Autònoma Catalana. Aquesta va ser dissenyada per millorar l'encaix de la CAC a l'Estat espanyol i, sens dubte, el seu contingut era perfectament assumible per l'Estat. Però la correlació de forces en l'extremadament polititzat TC espanyol ha provocat una profunda retallada que ha agafat a contrapeu les forces polítiques d'ordre de la CAC, especialment després de la multitudinària manifestació, clarament independentista, del 10J.

Aquesta situació política al Principat ha generat el sorgiment de noves opcions polítiques independentistes basades en una estratègia de front patriòtic. Malauradament, l'Esquerra Independentista no va poder tenir una postura clara, diferenciadora d'aquestes noves opcions. Cal doncs que les analitzem acuradament i que remarquem la nostra estratègia independentista basada en la Unitat Popular, enfront la via front patriòtica. Tanmateix, l'autonomisme continuarà sent un dels principals enemics a abatre per l'El. Haurem de contraposar la nostra estratègia d'Unitat Popular com a via per a avançar cap a la Independència, amb la proposada pels defensors del Front Patriòtic.

Un dels elements centrals de la pràctica política dels partits d'ordre, incloent aquestes noves opcions "independentistes", és la defensa del status quo en termes socials i econòmics. És a dir, l'acceptació del capitalisme com a únic sistema econòmic possible i desitjable i, en conseqüència, l'acceptació sense fissures de les solucions neoliberals per fer front a la crisi. Aquest fet és cabdal perquè en una situació en què calgués triar entre l'estabilitat social o el trencament institucional amb l'Estat espanyol, no està gens clar que aquestes noves opcions no preferissin una CAC espanyola abans que roja.

Un segon element que comparteixen les noves opcions independentistes amb els altres partits d'ordre és l'acceptació, per una banda, de les institucions polítiques i jurídiques espanyoles i europees com a centre de la seva activitat política i, per l'altra, l'acceptació de la legalitat i el marc jurídic-polític actual. Aquesta aposta estratègica deriva, en bona part, de la cultura política del pragmatisme i el possibilisme característica dels partits d'ordre. Centrar el gruix de les activitats polítiques en les institucions que jurídicament ens impedeixen l'exercici del dret a l'autodeterminació té com a conseqüència la seva legitimació, encara més si s'és corresponsable de la seva gestió, perquè llavors es generen interessos associats a l'exercici del limitat poder que, a la pràctica, van en contra de l'objectiu de l'exercici del dret a

l'autodeterminació i del conseqüent trencament amb la legalitat. No es pot ser alhora independentista i respectuós amb legalitat espanyola i francesa.

En aquest context, el conflicte entre el poble català i l'Estat espanyol i francès, no el podrem guanyar seguint "les regles del joc" que marquen les institucions i el marc juridicopolític de la Unió Europea. Sempre estarem en clar desavantatge davant uns Estats que, més enllà de treure els tancs als carrers, tenen moltes maneres d'estrancar un procés d'autodeterminació català en l'àmbit europeu i internacional precisament per la seva posició rellevant, encara que subordinada, en els centres de negociació i decisió de les institucions europees i internacionals. Així doncs, l'única opció viable per tal de forçar una solució democràtica en clau d'autodeterminació és l'articulació d'un moviment popular capaç de pressionar les institucions des de fora i canviar de facto la correlació de forces de tal manera que l'ordenament jurídic hagi d'adaptar-se a la realitat d'un poble que ha pres les regnes del seu futur col·lectiu.

El nostre país no és un ens estàtic, ni la materialització d'una suposada essència de catalanitat històrica, sinó que és un projecte de futur que ha de representar els interessos i aspiracions de les classes populars catalanes. La construcció nacional dels Països Catalans ha de tenir contingut polític i social, i ha de representar les aspiracions de sectors socials importants del poble català, per tal d'aconseguir la massa crítica que permeti una crisi de legitimitat del marc juridicopolític i forci una solució democràtica en clau d'autodeterminació. Pensem que només la classe treballadora pot impulsar com cal el projecte polític independentista, perquè els seus interessos objectius no estan lligats al sistema econòmic i social sobre el qual s'erigeix aquest marc juridicopolític.

La nostra estratègia per tal d'avançar cap a la independència i el socialisme als Països Catalans és la construcció de la Unitat Popular: l'aliança estratègica entre la classe treballadora i la resta de classes populars del país, amb l'objectiu de defensar els interessos objectius del poble treballador català enfront les necessitats depredadores del capitalisme global i enfront de la subordinació política del nostre poble als estats espanyol i francès.

Entenem que la sobirania nacional en temps del capitalisme globalitzat no consisteix només en formar un nou estat que s'insereixi en les estructures institucionals existents, sinó en la capacitat real de decidir sobre elements clau del nostre futur en tots els aspectes: econòmic, social i polític. Per tant, hem de poder decidir democràticament coses com el nostre model energètic, el futur del sector primari lligat a la sobirania alimentària, la gestió dels sectors estratègics de l'economia, els acords internacionals i un llarg etcètera. Per fer tot això no n'hi ha prou amb un nou estat dins l'entramat institucional actual. Cal la construcció d'un projecte d'alliberament basat en la Unitat Popular.

La Unitat Popular ha de ser un moviment polític ampli, heterogeni i integrador, estructurat al voltant de quatre principis estratègics. En primer lloc, la voluntat decidida d'exercir el dret a l'autodeterminació, entès no com un plebiscit puntual, sinó com a procés permanent de decisió sobre els elements econòmics, polítics i socials del nostre poble. En el context del conflicte nacional que oposa la sobirania nacional del poble català a la legalitat dels estats espanyol i francès, la Unitat Popular ha d'apostar clarament pel trencament institucional amb aquests estats i per la construcció i articulació de noves institucions jurídiques, polítiques i legislatives fundades en la legitimitat de la lluita de les classes populars catalanes.

En segon lloc, assumir els Països Catalans no només com a projecte de futur sinó també com a marc d'articulació de les lluites socials i polítiques que participem, així com de la nostra pràctica i discurs polític actuals. En tercer lloc, el treball encaminat a la superació del capitalisme a través de la transformació social en clau socialista. El principal objectiu ha de ser subordinar l'economia i la tecnologia a les necessitats de les persones. Això és, organitzar els processos de producció, consum i distribució en funció de les necessitats socials i no de les necessitats d'acumulació de capital basades en l'explotació i la desposseïció de les persones i dels béns comuns de la humanitat. La superació del sistema capitalista cal entendre-la com un procés de construcció nou i autòcton, no pas l'aplicació de cap model preestablert. Les classes populars han de ser les dipositàries del poder real i sense cap delegació a elits burocràtiques. No podem renunciar, sota cap pretext, a l'autorganització popular i a la democràcia participativa en el procés de transformació socialista.

Finalment, el treball encaminat a l'abolició del patriarcat, que és un dels pilars sobre els quals s'erigeix el capitalisme. El patriarcat contribueix a la reproducció de l'actual sistema de dominació a través de l'estructuració del treball reproductiu, desenvolupat majoritàriament per dones, en funció de les necessitats del treball productiu organitzat sota principis capitalistes. El patriarcat discrimina a les dones, subordinat-les políticament i social, i als qui no s'adapten al model sexual hegemònic basat en la monogàmia heterosexual. És només abolint el patriarcat que podrem construir una societat de persones lliures, en la qual no existeixi l'opressió entre pobles ni explotació entre persones. Cal assumir, doncs, la lluita antipatriarcal com un dels eixos bàsics de l'alliberament, posant-la al mateix nivell que la lluita per l'alliberament nacional i de classe.

La construcció d'un contrapoder popular

En el nucli de l'estratègia d'Unitat Popular hi ha l'aposta per la creació d'un contrapoder popular. Entenem per contrapoder popular la creació i articulació en tots els àmbits i nivells (local, municipal, comarcal, nacional, social, econòmic, laboral i institucional) d'espais de participació política i social alternatius als existents, desobedients a la legalitat franco-espanyola, emmarcats dins una estratègia de construcció nacional i de transformació social. L'expansió i vertebració d'aquest contrapoder popular ha de constituir les bases de la futura estructura institucional catalana, la qual ha de ser una autèntica democràcia participativa, on s'asseguri la participació política del poble sense mediacions.

Actualment, i fruit de la desmobilització promoguda per l'esquerra sucursalista espanyola, aquest teixit associatiu es troba parcialment desmembrat. Tanmateix, hi ha signes de recuperació, com el moviment de consultes sobre la Independència, la massiva manifestació independentista del 10J o la vaga general del 29S, apunten les potencialitats de la mobilització de les classes populars catalanes. La Unitat Popular passa necessàriament per la reactivació, l'impuls i l'articulació política d'aquest conglomerat social, perquè recuperi la seva funció històrica d'oposició a l'ocupant francès i espanyol, i en defensa dels interessos de les classes populars.

Des de la fundació d'Endavant (OSAN), l'any 2000, i la formulació de la nostra aposta per la Unitat Popular (recollida en el document "Cap a la Unitat Popular" de 2001), l'EI ha fet passos importants en aquesta direcció. Alguns exemples són, en primer lloc, l'articulació i extensió de les Candidatures d'Unitat Popular (CUP) com a eina de lluita municipalista. En segon lloc, la progressiva centralitat de la lluita sociolaboral en la pràctica política de l'EI i la conseqüent implicació directa en diverses lluites, així com l'articulació i coordinació d'estructures de mobilització unitàries (Xarxa contra el tancament d'empreses, coordinadores contra la crisi, les assemblees d'aturades i, més recentment, les assemblees de treballadors pels drets socials). Això ens ha permès teixir aliances i enfortir llaços amb sectors polítics i sindicals de l'esquerra anticapitalista que seran claus en l'estructuració de la Unitat Popular. En tercer lloc, l'avanç en la coordinació i articulació del moviment independentista a nivell nacional i les campanyes polítiques desenvolupades en aquest marc, així com la creació i extensió de coordinadores de l'EI a nivell territorial, han donat cohesió i coherència al moviment, permetent la unitat d'acció en aquests territoris. Finalment, també tenim un llarg etcètera d'exemples, com la consolidació de mitjans de comunicació nacionals, o l'extensió d'una xarxa cultural independentista formada per casals, ateneus i projectes culturals diversos.

L'actual moviment polític de l'EI és un dels fonaments bàsics sobre el qual hem de construir la Unitat Popular, però cal que fem passos decidits en aquesta direcció i que sapiguem sumar en el camí a un ampli ventall de persones i projectes transformadors. Un element clau per aconseguir-ho és l'estructuració de la Unitat

Popular com a moviment polític ampli, i no com un partit polític tradicional centrat en el treball a les institucions.

En aquest sentit, és imprescindible tenir en compte les lluites socials i polítiques actuals i els seus protagonistes. I tenir en compte no vol dir considerar-les a l'hora de fer el nostre discurs, sinó involucrar-s'hi sense reserves, treballar des de la base amb els i les activistes d'aquestes lluites, aportant el nostre gra de sorra en forma de treball militant i oferint un projecte polític global, la Unitat Popular, que vinculi les múltiples lluites locals i sectorials a un projecte global d'alliberament.

Per poder fer-ho cal que treballem per a l'estructuració de l'EI com a moviment polític heterogeni, que sigui capaç d'actuar coordinadament, i que no depengui de dinàmiques institucionals ni de resultats electorals. El projecte d'Unitat Popular de l'EI ha de ser rupturista i no assimilable pel sistema. Per tant, no podem estructurar-lo com si fos un partit polític clàssic centrat en el treball institucional. L'experiència d'altres projectes polítics del país demostra que les inèrcies institucionals poden cooptar i integrar moviments rupturistes, si no hi ha el contrapès de la lluita fora de les institucions, i de formes organitzatives que vagin més enllà del partit polític clàssic.

---

2. La lluita sociolaboral

L'evolució del context econòmic i social que es va viure durant els anys 2007 i 2008 va comportar un gir important del model de relacions econòmiques. En pocs mesos ens vam trobar que els grans beneficis per a la burgesia que sempre havíem denunciat, l'especulació i l'increment de la precarietat, havien portat a l'explosió de la bombolla immobiliària i a l'ensorrament de l'economia financera.

En aquesta nova conjuntura, va ser necessari fer un canvi important, apostant per la lluita sociolaboral com "el centre de l'activitat d'Endavant". Apostant decididament per participar en espais unitaris anticapitalistes i per la implicació en la lluita sindical, a partir de la sindicació, la militància al lloc de treball, la lluita conjunta amb els sindicats combatius, i el potenciament de la COS com a sindicat referent de l'EI.

El 2011, el context polític i econòmic ha canviat lleugerament. Tot i que l'Estat espanyol continua en recessió econòmica des de fa dos anys (amb un atur sostingut al 20% i amb un 40% d'atur juvenil), moltes de les noves problemàtiques deriven de la manera com la UE, els Estats i les Autonomies pretenen sortir de la crisi.

Aquestes mesures es concreten en la retallada de drets socials (salari, ajudes públiques, serveis socials, etc.) i la nova reforma laboral espanyola (que flexibiliza encara més les condicions de treball i abarateix l'acomiadament). La resposta a aquestes mesures ha provocat una nova onada de protestes i ha generat un clima de confrontació que ha alimentat nous projectes.

Aquesta és, doncs, la conjuntura actual: Reformes molt dures contra la classe treballadora que generen un rebuig social important, però amb un moviment obrer incapaç de plantar-hi cara, tant per part del sindicalisme majoritari (per manca de voluntat política), com pel sindicalisme combatiu (per manca d'efectius i arrelament social). Per tant, tot apunta que les reformes antiobreres prosseguiran en els propers anys, marcades per les directrius europees neoliberals i per la reducció de la despesa pública.

Davant d'aquesta situació, la lluita sociolaboral ha de seguir sent una prioritat claríssima. Hem de seguir generant discurs i centrar-nos en la defensa dels drets socials i serveis públics. Cal vincular la lluita pels drets socials a la lluita contra el marc legal actual (Estat espanyol i francès, UE i organismes internacionals) i contra el patriarcat. És important denunciar la falta de democràcia inherent a aquestes estructures de poder, i mostrar com la solució als conflictes existents passa per la independència i el socialisme amb tot el que això comporta (repartiment del treball i la riquesa, marc català de relacions laborals, etc.).

Cal reforçar els espais unitaris de lluita i optimitzar el seu funcionament per fer-los útils a la classe treballadora. Aquest treball unitari és imprescindible si volem assentar les bases per, a llarg termini, plantejar organismes de representació reals per a la classe treballadora.

Finalment, cal posar les bases organitzatives i metodològiques per a construir el sindicat nacional i de classe dels Països Catalans, un sindicat capaç de situar els conflictes sociolaborals al centre de l'acció política. Aquest treball ha de partir de les eines amb què comptem ara mateix, especialment la COS, però ha de recollir totes les experiències de lluita i militants dels sindicats anticapitalistes i combatius que s'hi vulguin sumar.

Cal assumir que les estructures laborals clàssiques estan quedant diluïdes rere una varietat de situacions laborals on el sindicalisme actual no és capaç de donar resposta (atur, extrema flexibilitat, subcontractació, etc...). Més enllà de la necessitat de sindicar-se, el que cal és normalitzar la militància dins el lloc de treball. Aquesta implicació hauria de permetre interconnectar l'acció política dins i fora de la feina, permetent suports externs a conflictes laborals interns, i introduint als centres de treball la lluita que es realitzi al carrer.

A través d'un procés de creixement i projecció de la COS com a model de sindicat que s'encaixa dins d'un moviment polític ampli i que té voluntat unitària, l'El podrà comptar finalment amb una de les eines que històricament no ha sabut trobar. Ara bé, aquest ha de ser només un pas per a la construcció del sindicat nacional i de classe dels Països Catalans. Al llarg del procés caldrà recollir totes les aportacions del sindicalisme combatiu amb el que es comparteixen projectes locals. Però el que és més important, aquest procés haurà de passar per una reformulació de la lluita sindical, adaptant-la als nous contextos socials i laborals.

★★★

La defensa dels drets socials

En l'actual procés de reordenació capitalista, tot el conjunt de serveis públics incorporats a l'estat liberal a través, sobretot, de l'acció de govern socialdemocràta, han arribat al seu punt i final. La burgesia financera, les organitzacions patronals, la UE, i els governs autonòmics i dels estats, han accelerat el projecte de liquidació del sector públic, fonamentalment dels serveis, per injectar major liquiditat al sector financer. El procés cada cop més accelerat de desballestament del minse estat del benestar, existent com a fruit de la mobilització obrera i popular durant i després de la dictadura franquista, es comença a agreujar i s'agreujarà, afectant les condicions de treball, estudis, sanitat, pensions, transport, prestacions d'atur, drets dels nouvinguts, etc. Cal lluitar per la defensa d'aquests drets, així com per l'extensió i aprofundiment d'aquests. Si, en una altra conjuntura, la mera defensa d'aquests drets hauria pogut considerar-se possibilista i reformadora, les condicions actuals, en canvi, la converteixen en una lluita rupturista i de caràcter netament revolucionari.

Ens cal denunciar, també, el gravíssim espoli fiscal que patim els Països Catalans per part de l'Estat espanyol. Cal que en reclamem l'acabament per a afavorir unes millors condicions de vida per a les classes populars, en clau de redistribució popular i socialista, i no pas al servei dels guanys i interessos de la burgesia. L'espoli, inqüestionable i evident a hores d'ara, és una expressió de colonialisme, destinat a castigar i fer encara més dependents els Països Catalans en tots els àmbits, sobretot en l'econòmic, que tenalla el teixit productiu dels Països Catalans i els recursos públics. Cal identificar els culpables de la pauperització de la classe treballadora, emfatitzant

en el dèficit democràtic dels governs estatals i autonòmics en l'aplicació de reformes restrictives, i plantejar propostes alternatives d'organització de la societat en un sentit socialista, com per exemple la necessitat d'un sector econòmic públic fort, element creador d'ocupació i riquesa.

Cal fer aquest discurs de forma entenedora, i una tasca incasable de difusió i pedagogia d'aquests plantejaments. Cal que aquest discurs vagi acompanyat de la progressiva construcció d'un model elaborat de país, i els passos per avançar-hi, que es pugui presentar com a alternativa possible al model actual.

★★★

3.

La construcció nacional i el catalanisme en reestructuració

Davant el procés desnacionalitzador dut a terme per Espanya i França, cal invertir aquest procés, però no concebut-lo com la suma de processos a cada àmbit territorial autonòmic, sinó com un únic procés de construcció nacional. Si bé al conjunt dels Països Catalans la conjuntura continua sent molt similar a la d'anys anteriors, s'han produït alguns fets al Principat, que han repercutit a la resta del país.

El creixement de l'EI, amb l'entrada de nous militants, alguns d'ells desencantats d'altres projectes polítics, i que han vist possibilitats electorals (i electoralistes) en la CUP, ha provocat una certa desestabilització estratègica i ideològica que s'inicià, sobretot, després de l'èxit electoral de la CUP el 2007 i que ha pres força arran la consulta sobiranista d'Arenys. Aquests fets s'han vist reforçats davant el descrèdit d'ERC pels seus anys de pactisme amb el PSOE i el seu abandonament dels plantejaments independentistes. A més a més, les diferents postures davant l'Estatut de la CAC, més o menys crítiques, però cap amb una postura clarament independentista (excepte la de l'EI), juntament al rebuig del Tribunal Constitucional Espanyol a aquest Estatut, ha provocat la mobilització dels sectors populars més sobiranistes, orfes de

referencialitat independentista. Així, des dels sectors autonomistes fins alguns de l'EI, han anat a la caça d'aquests sectors sobiranistes. CiU i ERC per no perdre la seva referencialitat, oportunistes com Laporta, Carretero, Bertran i López Tena per trobar la corresponent poltrona, i sectors pròpiament de l'EI, alguns per trobar també poltrona, altres com a única eixida per l'independentisme.

Així, la poca compactació del Moviment, la manca d'una estratègia clara al respecte, i l'existència de sectors amb poca o nul·la visió nacional, ha provocat l'aparició d'estratègies basades en l'aprofitament d'aquests sectors descontents amb l'actual context polític al Principat.

Aquesta estratègia es basa, a grans trets, en intentar aconseguir a curt termini la independència del territori sota administració de la CAC, utilitzant plataformes transversals (eufemisme d'interclassistes), i legitimant el Parlament de la CAC com a òrgan executor del dret a decidir d'aquesta part del nostre Poble. Res es diu ni es proposa respecte els altres territoris dels Països Catalans.

Per altra banda, ens trobem amb l'oportunisme de sectors socialdemòcrates i liberals del Principat, que es presenten públicament com a garants de la independència en aquest territori a curt termini, jugant amb la il·lusió de la gent, per aconseguir la corresponent poltrona al Parlament de la CAC. A més a més, aquests sectors són els mateixos que han forçat que la major part de les consultes es realitzaren només sobre l'àmbit territorial de la CAC, i lligant-les a la Unió Europea.

Front l'aparició de postures que pretenen aplicar estratègies diferents en funció de cada territori, amb aliances interclassistes si calen, hem de tenir una estratègia coherent amb els nostres plantejaments, que defensi en tots els àmbits la territorialitat dels Països Catalans, que ens permeti treballar a tots els punts de la nació i que, alhora, no ens obligui a aïllar-nos dels diferents moviments que es puguin produir en aquest aspecte.

Calen, doncs, estructures estables i coherents amb el nostre projecte. Per nosaltres, autodeterminació és un concepte lligat a l'auto-organització de les classes populars, i dret a decidir significa dret a decidir sobre tots els àmbits de les nostres vides. Això és el que ens portarà la independència nacional. La nostra tasca de construcció nacional és l'organització de les classes populars en el marc de Països Catalans.

Hem de potenciar les organitzacions de l'EI d'àmbit nacional a tots els indrets de la nació i treballar per consensuar una única estratègia de construcció nacional o, almenys, l'elaboració d'uns punts comuns. L'existència d'organitzacions potents d'àmbit nacional, sens dubte, són i seran les responsables de l'existència dels Països Catalans com a subjecte polític.

Cal, per tant, estructurar les organitzacions de manera mimètica a l'estructura territorial dels Països Catalans que volem construir, deslegitimant les fronteres de les administracions espanyoles i franceses.

El nostre treball amb col·lectius locals de diferents àmbits (esport, cultura, ecologisme...) no només no ha de restar al marge del procés de construcció nacional, sinó que n'ha de ser el protagonista. Es tracta de promoure, mitjançant la participació activa en aquests espais, la relació amb col·lectius similars dels Països Catalans i que, progressivament, aquestes relacions tinguin més importància i no siguin simplement relacions simbòliques.

---

4. La lluita al carrer

Endavant ha apostat, des de la seva creació, per la lluita al carrer com una eina clau de desenvolupament de l'activitat política i per a la projecció pública dels conflictes socials i polítics que afrontem. Tot i això, el progressiu enduriment del marc jurídic, i el reforç dels aparells de silenciament de l'estat fa cada cop més difícil la mobilització social, la lluita al carrer i la seva visualització.

Tanmateix, la lluita al carrer és una de les principals eines per assolir els objectius polítics i expressa la voluntat de ser presents a l'espai públic i, per tant, fer aparèixer en l'imaginari col·lectiu de la classe treballadora una manera d'entendre la lluita social i política de cara al poble, lluny dels despatxos i dels interessos privats. El carrer és, per definició, la màxima expressió d'allò popular, d'allò que neix de base i on tothom hi pot participar, del lloc on els conflictes es fan explícits i on la seva solució es construeix entre totes.

Des del nostre plantejament s'entén que la confluència de la Unitat Popular no pot donar-se només en espais en particular (centres de treball, escoles, universitats, ajuntaments, etc ...) i, per tant, cal entendre el carrer com la projecció pública dels conflictes, el lloc de confluència de totes aquestes lluites.

Si bé el volum de feina al carrer del conjunt de l'EI es manté, o fins i tot s'incrementa, no podem obviar que el caràcter d'aquesta feina ha retrocedit molt en combativitat. Hem de poder sortir al carrer sempre que faci falta i pel motiu que sigui, superant les restriccions i les intimidacions de l'aparell jurídic-policial i mediàtic, que constantment intenten coartar la nostra llibertat d'expressió, limitar l'accés dels moviments polítics als espais públics, i silenciar determinades reivindicacions. Cal superar aquesta barrera mediàtica, i per això és imprescindible utilitzar tots els mitjans d'agitació que estiguin al nostre abast. Imprimir combativitat a les mobilitzacions populars és un tret irrenunciable de la nostra lluita i, sovint, l'única manera de donar transcendència política a les nostres reivindicacions.

---

5. El front de lluita municipal i institucional

A la darrera assemblea nacional vam definir el municipalisme com un dels elements estratègics vertebradors de la lluita de l'EI. Dèiem aleshores que aquest és un objectiu estratègic per a la construcció d'un contrapoder popular i no només un mitjà d'acumulació de forces.

La política municipal s'ha mostrat permeable a les reivindicacions populars i ha demostrat el potencial del municipalisme com un eix estratègic de la Unitat Popular. En aquest sentit, les principals línies de treball hauran de seguir sent el treball assembleari, el treball i aprenentatge en temes d'urbanisme, cultura, infraestructures, serveis públics... amb l'objectiu d'ampliar l'espai polític del Moviment, ampliar el suport social a la línia combativa de l'EI i reforçar un espai municipalista de base, compromès amb el projecte de la Unitat Popular més enllà del que tradicionalment ha estat l'Esquerra Independentista.

Després de les eleccions autonòmiques a la CAC podem afirmar que res no ha canviat substancialment en relació al sistema de partits. Alguns han recuperat

quotes de poder i altres han pagat, més o menys, les apostes polítiques dels darrers anys. En aquest context, l'El ha pogut mantenir-se al marge del lamentable espectacle que han ofert aquells que han pretès capitalitzar electoralment el cansament popular acumulat durant tot el procés estatutari, i podrà seguir reforçant-se de cara a les properes eleccions municipals.

La lluita municipalista

Si durant aquests anys el Parlament de la CAC ha seguit mostrant-se impotent a l'hora de fer valer la seva suposada força sobirana, o directament s'ha mostrat contrari a cap mena de moviment que pogués ser interpretat com a desobedient, no ha estat així en el camp del municipalisme català, el qual ha estat capaç de marcar el ritme de la denúncia de la imposició espanyola, impulsant unes dinàmiques d'enfrontament amb l'Estat espanyol. En són bons exemples les consultes per la independència, els més de 60 municipis que s'han declarat exclosos de la Constitució espanyola, i la resposta contra el cementiri nuclear d'Ascó d'una plataforma ecologista amb 147 municipis al seu favor.

La previsible entrada de més regidors de l'El als ajuntaments ha de permetre el reforçament de dinàmiques polítiques favorables als interessos de les classes populars. Cal introduir al treball assembleari i de base gent fins ara poc polititzada, i treballar més en profunditat coses que fins ara només s'havien tractat molt superficialment (urbanisme, cultura, gestió d'infraestructures, etc.), plantejant nous models de polítiques públiques amb l'objectiu d'ampliar l'espai polític del Moviment. Cal insistir a reivindicar la reapropiació del poder de decisió per part del Poble, única forma possible de superar la divisió burgesa entre governants i governades, entre ciutadania i política.

Les properes eleccions municipals, i els esdeveniments lligats a elles, són claus i marcaran les possibilitats d'èxit o de fracàs de la nostra proposta d'alliberament, però també cal resoldre aspectes pendents com la relació de la CUP amb la resta de l'El i amb els moviments socials i populars: cal un apropament real i sincer de la CUP, i un canvi de la concepció autoreferencial d'organització, per postular-se com un agent més, un de molt important sens dubte, en la configuració d'un contrapoder popular.

Cal una definició d'objectius polítics clars per part de la CUP que vagin més enllà de la participació electoral, i que siguin definits d'acord amb els objectius i prioritats del conjunt del Moviment. Tot i així, aquestes reformes només poden emprendre's amb èxit si es plantegen com un esforç sincer de síntesi de totes les propostes polítiques que conviuen dins la CUP.

6. Aprofundiment en la definició d'Endavant-OSAN

Des de la fundació d'Endavant, la nostra organització ha apostat per la construcció del MCAN i altres espais unitaris. Aquesta aposta implica la projecció pública mitjançant òrgans unitaris i respon a la necessitat d'obtenir una capacitat de mobilització i incidència que soles no tindriem. Però Endavant representa una línia ideològica concreta que es podria definir pels següents punts:

- Independentisme sense ambigüitats tant en relació a l'autonomisme com pel que fa a la territorialitat de la nació.
- Construcció d'una alternativa socialista i voluntat de participar en les lluites de la classe treballadora, vinculant-les al projecte d'alliberament nacional.
- Priorització de les lluites populars enfront de la tendència a apostar tot el futur del Moviment en el front institucional.
- Suport a totes les formes de lluita i voluntat d'imprimir combativitat als moviments populars.

Els sectors que comparteixen amb nosaltres aquests principis han crescut d'aleshores. Però continuem sent l'única organització en la qual l'adhesió a tots aquests principis és alhora inqüestionable i inqüestionada. I això fa, no tan sols que la nostra organització sigui necessària, sinó que ho sigui també la seva projecció exterior. Si volem continuar estenent aquests principis al conjunt del Moviment, ens cal una organització:

- Que garanteixi la centralitat de la lluita de classes en l'estratègia del moviment d'alliberament nacional.
- Que garanteixi la integritat del programa independentista sense renúncies de cap tipus (independència d'Espanya, França i la UE per al conjunt dels Països Catalans).

Disposar d'una organització d'aquest tipus és una garantia per a evitar que el moviment d'alliberament nacional sigui instrumentalitzat per interessos aliens als de la classe treballadora. Reconeixem, però, que Endavant no és encara aquesta organització. Per ser-ho necessita:

- Creixement quantitatiu de la seva militància, per garantir-ne la capacitat de mobilització; i qualitatiu (més formació i compromís), per tal d'incidir en totes les lluites populars que es considerin rellevants.
- Una estratègia mediàtica adreçada a crear mitjans alternatius i potenciar els que ja hi ha, però també a millorar la presència als mitjans burgesos.
- Generar i difondre discurs. Respostes concretes a la pregunta de quin independentisme i quin socialisme volem. Dissenyar un camí alternatiu a les diverses propostes sobiranistes i autonomistes que eviti la deriva dels sectors socials als quals ens adrecem. Propostes clares sobre quin tipus de formes organitzatives poden fer avançar aquest programa.
- Una estratègia de construcció nacional centrada en el reforçament de la cohesió territorial del País i la defensa i promoció de la llengua catalana.

Un moviment unit, l'única alternativa

VI Assemblea Nacional d'Endavant-OSAN, desembre de 2010

El present document defineix una proposta estratègica adreçada a la resta de l'Esquerra Independentista (EI). Ja fa alguns anys que dins l'EI es duu a terme un debat al voltant de l'estructuració del Moviment. D'aquest debat que, d'una o altra forma, s'arrossega des del Procés de Vinarós, continua sense sortir-ne una conclusió àmpliament compartida que el resolgui i ens permeti avançar en altres aspectes. Tot i que Endavant-OSAN no ha amagat mai la seva postura al respecte, el moment actual demana que exposem els nostres plantejaments d'una manera molt més precisa, amb l'esperança que això ens pugui acostar al consens que tant anhela el conjunt de l'EI.

1. Introducció

Des del Procés de Vinarós, fa 10 anys, l'Esquerra Independentista ha experimentat un gran creixement, tant quantitatiu com qualitatiu. La confluència de la sectorial estudiantil, l'apropament entre les organitzacions juvenils, l'extensió de les Candidatures d'Unitat Popular (CUP), l'aparició de nous casals, ateneus i col·lectius locals, la major implicació de l'EI en les lluites obreres, l'aparició de coordinadores unitàries de l'EI, etc., dibuixen un panorama molt diferent del d'aleshores. Sens dubte, això ens obre un gran ventall de noves possibilitats. Ara tenim l'oportunitat d'engagar processos per a una major extensió, cohesió i estructuració del nostre moviment, una oportunitat que no podem deixar escapar.

No podem, però, fer una anàlisi simplista i valorar-ho positivament sense més. Cal admetre que el nostre moviment arrossega greus mancances estratègiques que no ha sabut resoldre en aquests deu anys. Aquestes mancances el limiten profundament i impedeixen que es converteixi en el moviment realment popular, revolucionari i de masses que el País necessita. Per altra banda, el debat al voltant de l'estructuració del Moviment continua irresolt, impedit a l'EI dotar-se d'un marc per al debat polític i d'una coordinació efectiva per afrontar aquestes mancances i definir línies estratègiques. Alguns dels reptes més importants que el moviment té plantejats són la unitat organitzativa de la lluita juvenil, la necessitat de bastir i apostar decididament per un sindicat nacional i de classe, una major definició i extensió del discurs i la pràctica d'alliberament de gènere al si del moviment i, finalment, la creació d'un marc estable per al debat polític i la coordinació, vàlid per al conjunt de l'EI.

És clar que fer front a aquestes mancances estructurals no ens ha d'impedir abocar esforços a molts altres fronts de lluita. En l'actual conjuntura, dedicar esforços a la lluita institucional i municipalista és també prioritari. Tanmateix, per aixecar un moviment revolucionari realment popular i de masses ens cal avançar en tots els fronts de lluita paral·lelament. Els èxits d'una organització en un front de lluita concret, sens dubte es multipliquen quan darrere hi ha tot un moviment que hi aboca esforços i legitima la seva tasca. Hem de comprendre que, tot i la consecució d'alguns èxits a curt termini, és improbable que l'EI avanci substancialment en l'assoliment dels seus objectius programàtics sense superar les mancances estructurals que té plantejades.

Actualment es reuneixen les condicions necessàries per arribar a acords de tot el Moviment que ens permetin dotar-lo de la cohesió política que li és necessària, i així afrontar els grans reptes estratègics plantejats. Necessitem una coordinació col·legiada legítima per a tot el Moviment que, sense escapar la sobirania de cap dels seus agents, pugui comptar amb la participació de totes les seves parts. Ens cal una coordinació i un marc per al debat polític no només representatiu, sinó totalment participatiu.

Ara tenim l'oportunitat de deixar enrere velles disputes i d'aixecar plegades un punt de trobada que reuneixi tot el Moviment. Ara és el moment d'aplegar tots els esforços i posar-los en el mateix rumb, el de la Independència i el Socialisme sense renúncies a través de la Unitat Popular.

2. Principis estratègics generals

Els principis estratègics generals que han de guiar la pràctica i el discurs del moviment nacional d'emancipació que volem, poden articular-se dins els tres eixos següents:

- a) **Posar els fonaments per estructurar un vertader Moviment popular i revolucionari de masses: estès i arrelat, que abasti i es dirigeixi a totes les capes socials del Poble Treballador Català sense excepció, que avanci seguint una estratègia d'Unitat Popular, que treballi en la formació política, que compti amb la participació de tota l'EI en els seus òrgans de debat i coordinació, que generi i difongui massivament el seu discurs.**
- b) **Fer avançar la maduresa política del Poble Treballador Català a través de la reivindicació i la construcció nacional: fent extensiva la nostra identitat nacional a tot el poble dels Països Catalans, contribuint a bastir les institucions populars necessàries a tal efecte, fent avançar la consciència política del nostre poble, fomentant la seva autoorganització i mobilització.**
- c) **Fer una correcta projecció internacional de la nostra lluita: difonent l'opressió nacional, de classe i de gènere que pateix el Poble Català, establint relacions amb la resta de moviments revolucionaris d'altres pobles oprimits o en vies d'emancipació, fomentant la militància a les brigades internacionalistes de l'EI, i creant una nova sectorial específica amb aquestes finalitats si es considera necessari.**

3. Integrants, atribucions i funcionament general

de l'espai nacional de debat estratègic i coordinació

Considerem que l'espai de debat estratègic i coordinació nacionals ha d'estar integrat, de forma directa, per les següents organitzacions: Alerta Solidària, Candidatura d'Unitat Popular (CUP), Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista (CAJEI), Coordinadora Obrera Sindical (COS), Endavant-

OSAN, Maulets, el jovent independentista revolucionari, Moviment de Defensa de la Terra (MDT), i el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC).

Però no només hauria d'estar integrat per aquestes organitzacions, sinó que hauria de trobar les fórmules adients per vincular la totalitat de l'EI en aquest nou procés d'estructuració. És a dir, caldria cercar, també, la millor manera de comptar amb la participació de totes aquelles organitzacions, col·lectius, casals i ateneus que pertanyen a l'EI i que no tenen un abast nacional.

Actualment hi ha un espai de trobada de l'EI en funcionament que reuneix algunes d'aquestes característiques, per bé que no integra la totalitat d'organitzacions amb vocació nacional, faltant-hi la CUP, i tampoc disposa de cap mecanisme per comptar amb la participació de la resta de l'EI. Ens referim a l'actual Coordinadora Nacional de l'Esquerra Independentista (CNEI). També hi ha sobre la taula una altra proposta d'espais de debat i coordinació similar, la Taula de l'Esquerra Independentista (TEI).

En qualsevol cas, cal reconèixer que les diferències entre una i altra són poques i que, en l'evolució d'aquest debat, cada cop són menors.

Les atribucions d'aquest espai nacional de coordinació i debat serien, almenys, les següents:

- a. **La capacitat de debatre obertament sobre qüestions estratègiques.**
- b. **La capacitat de marcar línies tàctiques d'actuació per tal d'assolir els objectius estratègics de mínims consensuats.**
- c. **La coordinació d'esforços per a actes i diades nacionals.**
- d. **La capacitat d'impulsar campanyes i mobilitzacions d'àmbit nacional.**
- e. **La mediació i resolució de conflictes entre agents que hi pertanyin.**
- f. **La capacitat de prendre decisions àgils per a casos d'extrema urgència.**

Comprenem que aquest òrgan de debat i coordinació no ha de tenir una projecció pública com a tal. Tanmateix, cal diferenciar els òrgans de coordinació del moviment polític en si. En algunes ocasions cal donar una projecció pública potent al Moviment, i aquesta no es pot vehicular a través de les sigles d'una sola de les organitzacions que el componen. La particularitat de la lluita revolucionària de l'EI enfront la dinàmica dels partits del sistema, rau precisament en que va més enllà de potenciar una força electoral. El Moviment ha de ser comprès i projectat com un tot, com un ens bast i arrelat, que lluita des d'ara mateix en tots els fronts per assolir

l'emancipació que desitgem. Si bé compremem que no és oportú donar una projecció pública a l'espai nacional de debat estratègic i coordinació, cal debatre sobre en quins moments projectem la unitat del Moviment sota una sola marca.

En relació a la capacitat o no d'aquest espai per a prendre decisions vinculants, cal advertir sobre el que pot ser un fals debat. Per una banda, resulta obvi que la participació d'una organització en un espai de coordinació i debat no ha de coartar la seva sobirania política. Al capdavall, una organització continuarà participant en un espai com aquest només mentre percebi que això és útil, i que no minva la seva capacitat política. Per altra banda, hem d'entendre que això no ens pot impedir impulsar projectes comuns, que necessitaran el compromís dels diversos agents per a ser tirats endavant. En aquest sentit, hem de vetllar per un comportament cordial de tots els agents, buscar honestament el consens en totes les possibles decisions, i emprar el mecanisme del vot només en les qüestions de màxima urgència.

4.El procés de debat i entesa

En un primer moment, cal que les organitzacions analitzem l'estat actual del Moviment i que identifiquem correctament els principals reptes que té plantejats. Això ha de permetre fixar-nos uns objectius estratègics de mínims, encaminats a superar les mancances estructurals del Moviment plantejades anteriorment.

Naturalment, també caldrà posar-se d'acord sobre els agents integrants, les atribucions i el funcionament d'aquest espai nacional de coordinació i debat. Serà també el moment de definir i delimitar amb claredat els àmbits d'actuació de cada organització. Això passaria pel mutu reconeixement de tots els agents i de la seva referencialitat en cadascun dels àmbits d'actuació marcats.

La següent fase només podria donar-se havent pres aquests acords. Aleshores hauria de ser possible, ja, que totes aquestes organitzacions compartissin un mateix espai de coordinació i debat que es reunís de forma periòdica. Aquest espai hauria de poder realitzar debats de caire estratègic, sense la necessitat d'arribar a acords vinculants, i d'impulsar totes les tàctiques que trobés necessàries per a assolir els objectius estratègics de mínims consensuats. Per altra banda, cal ser rigoroses i entendre que el model d'estructuració acordat i els objectius consensuats han de ser vàlids per a tot el territori.

Quedaria oberta la possibilitat de formalitzar l'arrencada d'aquesta nova fase del Moviment amb una Conferència Nacional de l'Esquerra Independentista, si hi hagués el consens suficient al voltant d'aquesta qüestió, on es farien públics aquests acords així com aquest horitzó estratègic de mínims. És a partir d'aquest moment que el

Moviment ha de saber fer tots aquells passos que el converteixin en un moviment madur, complet, amb implantació i legitimitat, un moviment que sàpiga trobar la manera de vincular tota l'EI (des del nivell local fins el nacional) i d'arribar a totes les capes socials que componen el Poble Treballador Català.

5.Coordinadores locals, comarcals i de vegueria

Les coordinadores locals i comarcals, de vegueria (o equivalent) i metropolitanes, haurien de ser els mecanismes per garantir la correcta coordinació de la praxis política dels diversos agents de l'EI, així com per aplicar amb coherència en el seu àmbit territorial les iniciatives adoptades a l'acord nacional de l'EI, i ajustar-les a la seva realitat local, si es considera apropiat. Així, cal entendre aquestes coordinadores de l'EI com els òrgans de decisió, d'enllaç i coordinació entre els diversos agents polítics de l'EI en cadascun dels respectius àmbits territorials.

Si bé queda clar que la coordinadora nacional ha de ser l'espai de presa d'iniciatives del conjunt del Moviment, les coordinadores comarcals, de vegueria i/o metropolitanes seran els òrgans reals on es duran a terme els debats estratègics que traslladi l'espai nacional, així com els òrgans que han de vetllar per aplicar-les a cada àmbit concret. A més a més, serà en aquest espai on s'hauran de traçar campanyes i propostes únicament en l'àmbit d'actuació respectiu, que obeeixin l'estratègia i la tàctica del conjunt de l'EI. D'aquesta manera, la coordinadora nacional ha d'esdevenir una eina per aquestes, un suport que els permeti avançar a través de propostes tàctiques i estratègiques adequades i adaptables, evitant resultar ser un pes en forma d'obligacions i i iniciatives rígides.

Seus nacionals d'Endavant-OSAN:

La Barraqueta

C. Tordera, 34 (08012 Barcelona)

Racó de la Corbella

C. Maldonado, 46 (46001 València)

Ateneu Popular de Palma

C. Missió, 19 (07011 Palma)

Contacte:

comunicacio@endavant.org

endavant.org